

eBook

NAZORG EX-GEDETINEERDEN

*De meest gelezen blogs
van dit moment!*

Beste lezer,

Per jaar keren ruim dertigduizend ex-gedetineerden burgers terug in de maatschappij. Veel van hen vallen na hun detentie terug in strafbaar gedrag wat leidt tot overlast, onveiligheid en hoge maatschappelijke kosten.

Samen met je samenwerkingspartners moeten jullie komen tot een sluitende aanpak van ex-gedetineerden in jouw gemeente.

Herken jij de volgende vraagstukken:

- Hoe zorg je voor een succesvolle re-integratie van LVB gedetineerden?
- Hoe verbeter je het perspectief en motiveer je een (ex-)gedetineerde tot gedragsverandering?
- Hoe sluit je de voor, door en nazorg van een (ex-)gedetineerde goed op elkaar aan?
- Waarom is samenwerken zo belangrijk?
- Hoe ondersteun je slachtoffers bij de verwerking van een misdrijf?

In dit eBook lees je de 10 meest gelezen blogs over nazorg van ex-gedetineerden.

Veel leesplezier!

Liz de Bie, congres- en opleidingsmanager veiligheid bij het Studiecentrum voor Bedrijf en Overheid

Inhoudsopgave

<u>Minister Dekker en sector presenteren nieuwe visie forensische zorg</u>	4
<u>Minister Dekker breidt aanpak voortvluchtige veroordeelden uit</u>	6
<u>Hoe zorg je voor een succesvolle re-integratie van Licht Verstandelijke Beperkte (LVB) gedetineerden?</u>	8
<u>Hoe verbeter je het perspectief en motiveer je een (ex-)gedetineerde tot gedragsverandering?</u>	10
<u>Hoe sluit je de voor, door en nazorg van een (ex-)gedetineerde goed op elkaar aan?</u>	12
<u>10 Tips voor hulpverleners van LVB-jongeren die het verkeerde pad dreigen te kiezen</u>	14
<u>Straatwijsheid leer je niet op school</u>	18
<u>Voorwaardelijke invrijheidstelling naar maximaal 2 jaar</u>	22
<u>3 redenen waarom samenwerken zo belangrijk is</u>	24
<u>Betere ondersteuning van slachtoffers bij verwerking misdrijf</u>	25
<u>Meer weten?</u>	26

Minister Dekker en sector presenteren nieuwe visie forensische zorg

Bescherming van de samenleving, perspectief bieden aan veroordeelden en evenwicht vinden tussen de behandeling en beveiliging van veroordeelden zijn de cruciale elementen in de visie forensische zorg. Dat schrijft minister Dekker (Rechtsbescherming) vandaag aan de Tweede Kamer. De visie is tot stand gekomen in nauwe samenwerking met o.a. tbs- klinieken en forensische zorg instellingen en is het uitgangspunt voor verdere verbeteringen van de forensische zorg.

Dekker:

“Forensische zorg is van groot belang om mensen met een stoornis in het gareel te krijgen. Maar er was in de sector vaak veel discussie. Zo zagen we in het verleden dat de veiligheid in het gedrang kwam door een te sterke focus op zorg. En dat botst. Het helpt dat de neuzen van alle betrokkenen nu dezelfde kant op staan. Dat brengt een veiliger Nederland weer een stapje dichterbij.”

Behandeling, begeleiding, beveiliging

Forensische zorg beschermt de samenleving door psychische problemen bij veroordeelden aan te pakken. Daar is hoogwaardige behandeling, begeleiding en beveiliging op maat bij nodig. Daarmee wordt de kans kleiner dat mensen terugvallen in verkeerd gedrag. De veiligheid van de maatschappij staat daarbij voorop. Oefenen met vrijheden door tbs'ers – om hen toekomstperspectief te bieden – hoort daarbij. Door scherpe risicotaxatie, goede informatieoverdracht tussen de verschillende professionals en passend toezicht bewaken we de veiligheid van de samenleving. Vaak is blijvende zorg en begeleiding noodzakelijk. Ook als delinquenten weer vrij zijn.

Beveiliging, behandeling en rechtsbescherming zijn de drie pijlers binnen de forensische zorg. Dit vraagt om het continu bewaken van het evenwicht dat past bij het rechtsgevoel in de samenleving én tegelijkertijd ook ruimte biedt voor verantwoorde terugkeer. Met zorg die zo intensief is als nodig, maar ook niet langer duurt dan noodzakelijk. Voor het bewaken van dat evenwicht is forensische zorg van het hoogste niveau nodig, uitgevoerd door goed opgeleide professionals.

Dekker:

“We hebben de afgelopen jaren veel gedaan om de forensische zorg veiliger te maken. Verbetering op het gebied van regelgeving, informatie-uitwisseling en risicotaxatie. Maar we zijn er nog niet. Het is belangrijk dat veranderingen zich ook door vertalen naar het denken en handelen van professionals op de werkvloer. De visie en het bestuurlijk akkoord van vandaag bieden een gezamenlijk referentiekader voor de toekomst. Iedereen zit op één lijn. De bescherming van de samenleving staat voorop.”

Verbeteringen in de afgelopen jaren

De afgelopen jaren is er al veel verbeterd in de forensische zorg. Met de aanpak weigerende observandi kunnen verdachten niet langer eenvoudig tbs ontlopen door niet mee te werken aan onderzoek. Daarnaast is een verplichting ingevoerd om altijd extra naar de risico's en het delict te kijken voordat veroordeelden voor ernstige- gewelds- of zedenmisdrijven naar een forensische kliniek gaan. Deze risico's zijn ook zwaarder gaan meetellen bij het verlenen van vrijheden. Als het risico te groot is of iemand werkt niet mee, dan gaat deze ook niet naar buiten. Ook is het delen van het behandeldossier tussen forensische zorgverleners niet meer afhankelijk van toestemming van de veroordeelde. Die kon voorheen weigeren dat bepaalde gegevens gedeeld werden. Dat kan nu niet meer.

Rechters leggen vaker een tbs-maatregel op, waardoor de vraag naar plekken toeneemt. Daarom is er voor volgend jaar structureel 100 miljoen extra uitgetrokken om de verwachte benodigde extra capaciteit te realiseren.

Minister Dekker breidt aanpak voortvluchtige veroordeelden uit

Het ministerie van Justitie en Veiligheid, politie, Openbaar Ministerie (OM), CJIB en Justid hebben de laatste jaren een groot aantal voortvluchtige veroordeelden opgespoord. Dankzij alle inspanningen zijn 1.466 mensen aangehouden om alsnog hun gevangenisstraf uit te zitten. Daarmee is het aantal voortvluchtige veroordeelden verder teruggebracht. Dat schrijft minister Dekker voor Rechtsbescherming aan de Tweede Kamer. Ook kondigt hij extra maatregelen aan om te voorkomen dat veroordeelden onvindbaar worden. Dekker meldt daarnaast dat hij van plan is om de aanpak uit te breiden naar andere straffen.

“In een rechtsstaat hoort het zo te zijn dat mensen die straf verdienen, ook echt straf krijgen. Ik voel het als een verplichting aan slachtoffers en nabestaanden dat veroordeelden de straf uitzitten die ze opgelegd hebben gekregen. Ik ben ook blij dat wij nu de volledige kaartenbak hebben omgekeerd en veel veroordeelden die in Nederland zaten alsnog hebben opgepakt. Nu is het zaak dat wij ook voorkomen dat veroordeelden met de noorderzon vertrekken.” aldus Dekker.

Prestaties

Het programma ‘Onvindbare veroordeelden’ en het werk van het Fugitive Active Search Team (FAST) van politie en OM hebben ervoor gezorgd dat ook het afgelopen jaar het aantal veroordeelden met een openstaande gevangenisstraf weer kleiner is geworden. Het programma heeft gewerkt met uitgebreid open bronnenonderzoek, zoals bijvoorbeeld het uitpluizen van social media. Ook is er een app ontwikkeld waarmee agenten openstaande straffen kunnen raadplegen. Dit heeft ervoor gezorgd dat in ruim een jaar tijd 963 personen met een gevangenisstraf in Nederland zijn aangehouden, terwijl voor 2019 met de politie was afgesproken om tot 520 aanhoudingen te komen. Dankzij inspanningen van FAST, dat zich richt op internationaal gesignaleerde veroordeelden met straffen van meer dan 300 dagen, zijn sinds 2016 503 mensen opgepakt, waarvan 135 in 2019.

Verscherping aanpak

Minister Dekker is van plan nog meer te doen om te zorgen dat veroordeelde criminelen hun straf niet kunnen ontlopen. Hij doet dat langs drie lijnen:

1. **Voorkomen.** Het meest effectief is om te voorkomen dat veroordeelden zich aan hun straf kunnen onttrekken. Lukt dat ze, dan vlucht namelijk 90 procent naar het buitenland en is de kans klein dat een straf kan worden uitgevoerd. Dankzij afspraken met de rechtspraak en het OM kan het risico op onttrekking beter worden ingeschat. Ook wordt een proef gestart om bij een verhoogd risico snelrecht toe te passen, zodat een straf direct kan worden uitgevoerd. Daarnaast wordt gekeken of schorsing van de voorlopige hechtenis achterwege kan blijven bij risico op onttrekking. Verder wordt verkend of een borgsom bij schorsing onttrekking kan voorkomen.
2. **Effectiever opsporen.** De opsporing van onvindbaren gaat onverminderd door. De eerste resultaten van de vorig jaar aangekondigde 'Eén-Overheid' aanpak in Amsterdam hebben vruchten afgeworpen. Wanneer voortvluchtigen zich melden om bijvoorbeeld hun paspoort te verlengen of een ID-bewijs aan te vragen wordt de politie ingeschakeld. Dit heeft tot verschillende aanhoudingen geleid. Er worden gesprekken gevoerd om deze aanpak uit te breiden naar Rotterdam, Utrecht en Den Haag. Daarnaast zal minister Dekker in internationaal verband inzetten op het vaker overnemen van openstaande korte straffen. Op dit moment worden deze straffen nog niet door andere landen overgenomen, waardoor veroordeelden hun straf kunnen ontlopen. Om te voorkomen dat zij onder hun straf kunnen uitkomen door zich lang genoeg (in het buitenland) schuil te houden, bereidt minister Dekker een wetsvoorstel voor om de tenuitvoerleggingstermijnen af te schaffen.
3. **Uitbreiding straffen.** Nu de aanpak succesvol is gebleken voor openstaande gevangenisstraffen, is het zaak deze werkwijze ook toe te passen op andere straffen. Daarom wordt de aanpak uitgebreid naar openstaande schadevergoedingsmaatregelen, ontnemingsmaatregelen en geldboetes. Op die manier kunnen ook andere veroordeelden hun straf niet ontlopen.

Hoe zorg je voor een succesvolle re-integratie van Licht Verstandelijke Beperkte (LVB) gedetineerden?

In aanloop naar het congres Ketensamenwerking (ex-)gedetineerden interviewden wij een aantal praktijksprekers. We spraken Stephanie Verstraeten, Beleidsmedewerker Dienst Sociaal Domein bij de Gemeente Leeuwarden. Stephanie neemt ons mee in de aanpak van Licht Verstandelijke Beperkten (LVB) en wat jij eraan kunt bijdragen dat ook deze mensen goed kunnen re-integreren na detentie.

Integrale en wederkerige samenwerking

Het beleid van de gemeente Leeuwarden is sterk gefocust op een integrale en wederkerige samenwerking met alle betrokkenen en belanghebbende partners. Dat betekent dus expliciet mét ervaringsdeskundigen als kernpartner. Het doel is een domeinoverstijgende aanpak te ontwikkelen en daarmee de dienstverlening en ondersteuning in de gemeente ook toegankelijk te maken voor mensen met een beperking.

Toegankelijkheid is de norm!

Toegankelijkheid voor ondersteuning, faciliteiten en activiteiten is belangrijk voor álle bewoners, waaronder ook de ex-gedetineerden! In Leeuwarden werken we op een wezenlijke manier anders; ons beleid zit in de beginfase en kenmerkt zich door binnen alle domeinen en afdelingen van de gemeente Leeuwarden voor LVB in te zetten op:

- Bewustwording
- Herkennen
- Signaleren

Bewustwording in alle lagen van de organisatie

Een initiatief wat nu loopt door deze benadering is bijvoorbeeld dat medewerkers van de gemeente Leeuwarden die contact hebben met burgers een workshop verzorgt door ervaringsdeskundigen met een LVB krijgen. Vervolgens krijgen zij nog een verdiepende training waarin men tools krijgt als medewerker hoe je je in gespreksvoering het beste kunt aansluiten bij inwoners met een LVB. Dit komt alle burgers ten goede aangezien aansluiten bij de ander belangrijk is als je elkaar wilt begrijpen.

Doordat er bewustwording is gekomen voor LVB door alle lagen van de organisatie, is de aanpak LVB op de inclusie agenda gezet. De inclusie agenda is een belangrijk onderdeel van toegankelijkheid in de brede zin. Iedereen doet mee!

Reintegratie van LVB gedetineerden

In de gevangenis kunnen gevangenen een training krijgen waarop zij zichzelf inschrijven. Daarin leren zij bijvoorbeeld hoe ze, als ze weer vrij zijn, hun leven weer kunnen oppakken. Maar voor mensen met een licht verstandelijke beperking is dat niet genoeg. Zij zullen zich niet vanuit zichzelf opgeven voor zo een training en hebben vaak meer begeleiding nodig. De meeste mensen die uit de gevangenis komen, hebben niks meer. Geen huis, geen werk. En ook hun sociale netwerk is vaak weg. Dat is sowieso lastig, maar voor iemand met een licht verstandelijke beperking is de impact nog veel groter.”

Hoe verbeter je het perspectief en motiveer je een (ex-)gedetineerde tot gedragsverandering?

In aanloop naar het congres Ketensamenwerking (ex-)gedetineerden interviewden wij een aantal praktijksprekers. We spraken Petra Riep, projectleider Detentie en Terugkeer bij het Actiecentrum Veiligheid en Zorg. “Vanuit het programma Detentie en Terugkeer geven we de werkwijze rondom Amsterdamse (ex-)gedetineerden vorm. Dit doen we samen met gemeentelijke partners, DJI, reclassering en straf- en zorgpartners. Het verbeteren van het perspectief en motivatie tot gedragsverandering van de (ex-)gedetineerde staan daarbij centraal.”

Ondersteuning bij het maken van positieve keuzes

In de gevangenis terecht komen, heeft een forse impact op iemands leven. Deze periode kan -naast het straffen- ook de kans bieden om iemand te ondersteunen bij het maken van andere (positieve) keuzes. Het is belangrijk om daar al in detentie mee te starten om de kans op een succesvolle terugkeer zo groot mogelijk te maken en (potentiële) criminele carrières te doorbreken.

Motivatiprojecten organiseren

Een groot deel van de Amsterdamse gedetineerden zit momenteel in JC Zaanstad gedetineerd. Naast motiverende gespreksvoering door het gevangenispersoneel, organiseren (en financieren) DJI en het programma Detentie en Terugkeer daar structureel verschillende motivatiprojecten. De nadruk ligt op het werken aan herstel en de voorbereiding op de terugkeer in de maatschappij. Deze projecten zijn gericht op het ontwikkelen van positieve eigenschappen, samenwerking en vergroten van kracht om weerbaar te zijn tijdens en na detentie.

Plan van aanpak voor re-integratie

Vanuit het programma Detentie en Terugkeer werken we met een aantal geprioriteerde groepen gedetineerden, zoals Top600, Top400, Prioriteitsgroep, ISD Jongvolwassenen en Jeugd.

Dit heeft als grote meerwaarde dat we in gezamenlijkheid (met de PI's/JJI's, straf- en zorgpartners) tot een plan van aanpak voor re-integratie kunnen komen, zonder daarbij af te wachten of de persoon een hulpvraag heeft. De praktijk leerde ons namelijk dat de personen die hulp nodig hebben daar lang niet altijd zelf om vragen en dat juist de personen met een hoog recidiverisico geen toestemming geven voor gegevensverwerking.

Gedetineerde Amsterdammers die niet tot de geprioriteerde aandacht groepen behoren, krijgen ook ondersteuning aangeboden. Medewerkers van de Frontoffice Detentie en Terugkeer (FO D&T) bezoeken Amsterdammers in detentie om hen voor te lichten over de voorliggende voorzieningen op de leefgebieden en om hulpvragen van gedetineerden op te pakken.

Hoe sluit je de voor, door en nazorg van een (ex-)gedetineerde goed op elkaar aan?

In aanloop naar het congres Ketensamenwerking (ex-)gedetineerden interviewden wij een aantal praktijksprekers. We spraken Monique Dijkstra, Stafffunctionaris ketensamenwerking, DJI en projectleider gezinsbenadering.

Sluitende zorg en- of hulpverlening

Wij werken vanuit een levensloop benadering. Een justitiabele verblijft doorgaans een korte tijd van zijn leven in een penitentiaire inrichting. Om de voor, door en nazorg goed op elkaar aan te laten sluiten is het erg belangrijk om al tijdens detentie in te zetten op een plan van aanpak voor een succesvolle terugkeer in de samenleving.

Vaak zijn er al veel ketenpartners betrokken bij de justitiabele voordat hij in de penitentiaire inrichting komt. Het is belangrijk dat deze zorg en-of hulpverlening tijdens detentie voortgezet kan worden. Op deze manier zorgen wij voor sluitende zorg en-of hulpverlening. De ketenorganisaties hebben namelijk expertise die al tijdens detentie ingezet wordt.

Samenwerken met Ketenpartners

Wij werken samen met een aantal vaste ketenpartners zoals de gemeenten, Reclassering (3RO), Veiligheidshuizen, Wijkteams en incidenteel met nog veel meer. Daarnaast is er een sterke connectie op zowel bestuurlijk als uitvoerend niveau. Het is namelijk erg belangrijk dat de bestuurders elkaar treffen, in het Noorden zitten de vestigingsdirecteuren van de P.I. Veenhuizen en P.I. Leeuwarden in de stuurgroep van het veiligheidshuis.

Regelmatig treffen de partners elkaar in Noord Nederland tijdens een overleg ketensamenwerking om de belangrijkste ontwikkelingen in de regio te bespreken. Hier worden ervaringen uitgewisseld en knelpunten in de samenwerking besproken. Daarnaast hebben de partners in Noord Nederland een aantal mooie samenwerkingsprojecten opgezet;

- Strafvuitvoering op regionale maat (Koers en Kansen): In eerste instantie richt het zich op het verbeteren van de procesgang rondom zelfmelders door zowel voor, tijdens als na detentie samen te werken in het voorkomen of beperken van detentieschade.
- Eigen regie in de P.I.
- Gezinsbenadering: Gedetineerde vaders worden gestimuleerd hun verantwoordelijkheid te nemen voor het gezin en hun vaderrol te verstevigen. Het belang van het kind staat hierbij centraal.

Alle organisaties in de keten hebben elkaar in meer of mindere mate nodig. Indien er oog is voor elkaars issues en de bereidheid aanwezig is om samen te werken zien wij in het Noorden mooie dingen ontstaan! De middelen en personele inzet zijn binnen iedere organisatie beperkt waardoor de uitvoering hier hinder van kan ondervinden. Door actief in te zetten op het bestuurlijk akkoord en nieuwe wetgeving zal de ketensamenwerking nog intensiever en beter worden.

10 Tips voor hulpverleners van LVB-jongeren die het verkeerde pad dreigen te kiezen

Jongeren met een LVB zijn voor criminelen zeer aantrekkelijk om voor hun karretje te spannen. Gesprek met Mathijs Zwinkels – kenner van de straat – over criminelen die inpalmen, intimideren en ontkennen. Met tips om LVB'ers te helpen.

Zelf heeft hij geen LVB, maar toch kon Mathijs Zwinkels als jongere de verleiding noch de druk weerstaan om bij een straatgroep te horen. Hij wilde aanzien, hij wilde snel geld verdienen. 'Binnen straatgroepen staan lucratieve zaken op de voorgrond, want voor geld is alles te koop.' Mathijs Zwinkels heeft zijn eigen onderneming opgezet '[Universiteit van de Straat](#)', waarbij hij lezingen, workshops en trainingen geeft over straatcultuur, (jeugd)criminaliteit.

Naarmate Zwinkels het criminele circuit beter leerde kennen, werd hij zich steeds bewuster van de risico's. 'Vanuit het perspectief van criminelen gezien is het slim om anderen criminele klusjes te laten opknappen. Naïeve jongeren die niet zo doortrapt zijn: zij zijn dan een prima doelgroep. Dan kom je al snel uit bij mensen met een LVB. Ze zijn zich minder bewust van de risico's en willen "erbij" horen, ze laten zich verleiden door status en aanzien. Criminele straatjongeren maken daar geraffineerd misbruik van.'

Wat zijn de kenmerken van een LVB?

We spreken van een LVB als er sprake is van een IQ tussen 50 en 85 en als iemand sociale redzaamheid beperkt is. LVB'ers worden vaak overvraagd, wat kan leiden tot problemen op de levensgebieden inkomen, werk & opleiding, tijdsbesteding, huisvesting, huiselijke relaties, geestelijke gezondheid, lichamelijke gezondheid, middelengebruik, vaardigheden bij activiteiten van het dagelijks leven (ADL), sociaal netwerk, maatschappelijke participatie en justitie.

In Nederland wonen ongeveer 2,5 miljoen mensen met een LVB, zijn 12,5 procent van de ruim zestien miljoen Nederlanders. Volgens Mathijs Zwinkels is een LVB lang niet altijd zichtbaar en bovendien wordt deze vaak onvoldoende herkend en erkend. Jongeren met een LVB begrijpen anderen vaker verkeerd en hun reacties schatten zij onjuist in. Hierdoor raken mensen met een LVB in de problemen. De hiermee gepaard gaande frustratie kan weer leiden tot nieuwe problemen. Daarnaast is bij veel van deze jongeren sprake van sociale, emotionele of psychische problematiek.

Het deel willen uitmaken van een groep en het verkennen van grenzen zijn normale kenmerken van het opgroeigedrag van jongeren. Hoewel jeugdigen met een LVB meer politiecontacten hebben en vaker antisociaal gedrag laten zien dan jongeren zonder verstandelijke beperking, is een LVB niet een op zichzelf staande risicofactor. Wat jongeren met een LVB extra kwetsbaar maakt voor het ontwikkelen van crimineel gedrag, is dat zij met meer risicofactoren te maken hebben en over minder beschermende factoren beschikken dan andere jongeren. Problemen ontstaan als de beschermende factoren onvoldoende tegenwicht bieden aan de risicofactoren.

Onze dynamische participatiesamenleving vraagt van burgers een hoge mate van zelfredzaamheid, een vaardigheid die veel LVB'ers onvoldoende beheersen. Een LVB is geen gedragsprobleem dat geleidelijk naar de achtergrond verdwijnt omdat iemand ermee leert omgaan. Veel mensen met een LVB hebben hun hele leven enige vorm van begeleiding nodig.

Risicofactoren

In 2011 startte de politieregio Amsterdam-Amstelland met een regionaal plan van aanpak voor de top zeshonderd (potentiële) veelplegers. Maar liefst veertig procent van deze zeshonderd veelplegers had een LVB, zo bleek uit het onderzoek 'Van boefje tot crimineel'. (Interessant detail: jeugdige veelplegers in Friesland komen eerder met de politie in aanraking dan Amsterdamse jongeren. Waarom dit is, vergt nader onderzoek.)

Een belangrijke risicofactor voor jongeren met een LVB is de combinatie overvraging en vrije tijd: de LVB wordt niet of te weinig onderkend, deze jongeren worden te hoog ingeschat, ze worden overvraagd en tegelijkertijd hebben zij vaak weinig omhanden. Ze hebben geen goede dagbesteding, ze hebben geen hobby's en ze zijn niet lid van een sportvereniging. Bovendien zijn ze door hun beperkte sociale vaardigheden en gebrekkige zelfvertrouwen zeer ontvankelijk voor de invloed van delinquente vrienden. De meeste delicten gepleegd door adolescenten vinden plaats in groepsverband: jongeren plegen eerder en vaker criminaliteit samen met vrienden dan zelfstandig.

Uit onderzoek blijkt dat als er meer dan drie ingrijpende gebeurtenissen in het leven van jongeren plaatsvinden, de kans op uitzonderlijk gedrag (zoals criminaliteit) exponentieel stijgt. Hierbij is de aard van de ingrijpende gebeurtenissen niet relevant; het aantal telt.

Buitengesloten

Mathijs Zwinkels weet als geen ander dat jongeren met een LVB kwetsbaar zijn. Ook lopen zij het risico buitengesloten te worden door leeftijdgenoten, zegt hij: 'Het kan voor jongeren met een LVB daarom extra aantrekkelijk zijn een beschermer te hebben die indruk maakt door zijn houding, beschikt over veel geld, imponeert door verbaal en/of fysiek geweld. Maar deze figuren zijn geen zorgzame, beschermende "grote broer". Delinquenten zijn doorlopend op zoek naar "katvangers": mensen die de kastanjes uit het vuur halen, zodat zij zelf minder risico lopen. Bescherming bieden is voor criminelen een berekenende investering die vroeg of laat terugbetaald moet worden, meestal door het opknappen van allerlei duistere zaken.'

En dan komt het 'goed' uit dat jongeren met een LVB niet zo sterk in hun schoenen staan. 'Deze jongeren zijn over het algemeen vlot beïnvloedbaar,' zegt Zwinkels. 'Dat kan positief zijn, maar ook negatief uitpakken, want zij zien niet altijd de consequenties van hun handelen. Zij zijn snel over te halen tot "een klusje".' Moeiteloos schudt hij de voorbeelden uit zijn mouw. 'Een crimineel vraagt een meisje met een LVB een woning op haar naam te laten zetten, waarna dat huis binnen de kortste keren vol staat met wietplanten. Of ze huurt een auto op haar naam, die vervolgens gebruikt wordt bij inbraakactiviteiten. Ze pint geld met een gestolen bankpas of fungeert als figurant bij drugsvervoer. De crimineel reist samen met haar om de indruk te wekken dat ze bezig zijn met een onschuldig gezinsuitstapje.' En jongens met een LVB? 'Zij worden vooral ingezet voor fysieke bedreigen, afpersingen en inbraken. De criminele bazen blijven op de achtergrond. Zij verklaren later vol overtuiging tegen de politie dat zij absoluut niet betrokken waren bij de acties. "Die LVB'er? Ken ik niet. Heb ik niets mee te maken."

Herkennen van zwakkeren

Criminelen hebben een antenne voor het herkennen van zwakkeren, meent Mathijs Zwinkels. 'Criminelen kijken: Wie is inzetbaar? Wie is waarvoor te gebruiken? Ze letten scherp op iemands gedrag. Wie zo naar mensen kijkt, filtert er snel de jonge LVB'ers uit. Voor delinquenten zijn vooral degenen geschikt zonder goede dagbesteding, schoolverlaters zonder baan, zonder regulier inkomen, zonder toekomstperspectief. Nadat ze zijn geselecteerd, worden ze subtiel maar doelgericht ingepalmd: "Ik geloof in jou, jij bent beter en slimmer dan anderen. Ik gun jou deze kans. Ik zie mijzelf in jou. Jij hoort bij ons. Doe even een simpel klusje voor me en je krijgt vijftig euro. Dat is makkelijk verdiend, toch?"'

Het valt Mathijs Zwinkels op dat de 'kandidaat' positief benaderd wordt, gefêteerd, geïmponeerd en een concrete, snel realiseerbare, gemakkelijke en winstgevende beloning wordt voorgehouden. Heeft iemand contacten die mogelijk ondersteunend kunnen zijn, dan worden ze in hoog tempo zwart gemaakt, in een kwaad daglicht gesteld en negatief 'geherdefinieerd'.

'De "nieuwe vrienden" smeden een aantrekkelijke saamhorigheid,' analyseert Mathijs Zwinkels. 'Zij zorgen ervoor dat de LVB'er stap voor stap een uitdagende, avontuurlijke wereld in gezogen wordt waar snel geld verdiend wordt. Via de "voor wat hoort wat"-mentaliteit wordt de nieuweling onder druk gezet steeds meer en steeds gevaarlijker klusjes op te knappen. "Ik reken op je. Ik weet je te vinden als je het niet doet. Je móet me helpen, je moet het doen!"'

Wie eenmaal een stap in de verkeerde richting zet, kan moeilijk terug. Zwinkels: 'Er wordt een beroep gedaan op iemands schuldgevoel. De jonge LVB'er wordt misleid, geïntimideerd, gechanteerd en zo nodig grof verbaal en fysiek bedreigd. Dreigementen worden ook uitgevoerd, want anders word je niet serieus genomen. Alles draait om geld, macht en aanzien.'

Via deze 'totaalaanpak' wordt de LVB'er overdonderd. Het is dan bijna onmogelijk geworden om alle consequenties te overzien. 'Hoe meer problemen je voor jonge LVB'ers opwerpt, hoe moeilijker het voor hen is om het geheel te overzien. Om er vanaf te zijn, geven ze toe. Daarna wordt het contact gladgestreken, de indruk gewekt dat je goede vrienden bent. Zij zijn tenslotte nodig voor volgende klussen. Maar een crimineel die door de politie gepakt wordt, geeft de LVB'er alle schuld. Het devies is: ontkennen. Elke betrokkenheid ontkennen. Criminelen weten dat er wettelijk en overtuigend bewijs moet zijn. En één getuige is geen getuige.'

10 tips voor hulpverleners van LVB-jongeren

Mathijs Zwinkels geeft hulpverleners van LVB-jongeren die het verkeerde pad dreigen te kiezen of al enigszins actief zijn binnen het criminele circuit de volgende 10 tips:

1. Betrek het netwerk van jongeren met een LVB bij de begeleiding en informeer hen over je doen en laten. Wees laagdrempelig en transparant. Zeg wat je doet en doe wat je zegt.
2. Ontvang de jongere niet altijd op je kantoor, maar ken zijn directe leefomgeving.
3. Wees gemakkelijk bereikbaar en wees niet te strikt als de jonge LVB'er niet altijd zijn afspraken nakomt.
4. Wees praktisch en concreet: 'Wat kan ik voor je doen?' Maak inzichtelijk wat er gaat gebeuren en volgens welke stappen.
5. Probeer te onderhandelen en stel er iets tegenover, bijvoorbeeld een goed woordje bij de reclassering of een introductie bij een mogelijke werkgever.
6. Gebruik nooit vakjargon of metaforen, want die worden vaak verkeerd begrepen.
7. Win het vertrouwen. Verwacht geen dankbaarheid of snelle, aantoonbare resultaten. Heb niet de illusie dat één gesprek per week bij iedereen voldoende is.
8. Maak contact met iedereen in het netwerk van de LVB'er: bezoekers, kennissen, logés en anderen.
9. Onderhoud contact met de wijkagent, de buurtwerker, de werkgever, de sportvereniging. Deel informatie, inzichten, ideeën en belevingen en stem je benaderingswijze eenduidig op elkaar af.
10. Ga af op je onderbuikgevoelens. Leg eventueel kentekens vast, deel je beschrijvingen van onguere types met de politie. Laat hen zo mogelijk de LVB'er informeren over de achtergrond van de bezoekers ('Dat is geen frisse jongen').

Auteur: Huub Wiltschut

Straatwijsheid leer je niet op school

Voor elke jongere geldt de leerplicht, maar het Nederlandse onderwijssysteem sluit niet aan bij mannelijke risicjongeren, zegt Mathijs Zwinkels. Hij pleit voor resultaat- en praktijkgerichte opdrachten en benadrukt de waarde van straatwijsheid in uiteenlopende beroepen.

‘Ik praat niet over “straatjongeren”, maar over “risicjongeren”. De reden is dat zij vanwege uiteenlopende maatschappelijke oorzaken een verhoogd risico lopen om af te glijden naar grensoverschrijdend gedrag,’ zegt Mathijs Zwinkels. ‘De leerplicht geldt voor alle Nederlandse jongeren, zodat de meeste risicjongeren aangehaakt blijven bij het onderwijs. Toch maken zij vaker dan hun leeftijdgenoten hun opleiding niet af. Eenmaal binnen het middelbaar onderwijs lopen zij niet zozeer vast op het onderwijsniveau, maar ze botsen vooral met het feminiene onderwijssysteem. Deze jongeren ervaren onder meer de structuur, de benodigde discipline, de gezagsrelatie, het statische leerstelsel en de vereiste zelfstandigheid als lastig en beperkend. Dit kan leiden tot desinteresse, baldadigheid, gezagsondermijnende activiteiten en lesverzuim. ‘Elke onderwijsinstelling heeft de plicht jongeren passend onderwijs te bieden en het lesaanbod moet aansluiten op de behoefte van de jongere. Dat houdt in dat leerkrachten moeten kunnen omgaan met de verschillen tussen leerlingen. Voor risicjongeren zou het onderwijs moeten kunnen inspelen op het masculiene en dynamische karakter dat de straatcultuur kenmerkt, bijvoorbeeld met competitieve en praktijkgerichte opdrachten. Deze jongeren moeten het onderwijs beléven.’

Noodzakelijke discipline

Mathijs Zwinkels is gespecialiseerd in vraagstukken op het gebied van criminaliteit en straatcultuur. Hij verzorgt vanuit de [Universiteit van de Straat](#) lezingen, voorlichting, trainingen en adviezen over het omgaan met risicogroepen.

Zwinkels constateert dat het voor deze doelgroep lastig is de discipline op te brengen die nodig is om een opleiding te doorlopen en af te ronden. 'Risicjongeren vinden het onzin tijd en energie te steken in een opleiding die hen niets oplevert. Wat heb je aan een zuur verdiend diploma als je met dat entreekaartje nergens binnenkomt? Daarbij is het straatleven moeilijk te combineren met het volgen van een opleiding. Naar school gaan, met uitzondering van de vroege lessen, is voor deze jongeren niet het grootste probleem. Maar de groepsopdrachten en het huiswerk gaan moeilijk samen met het straatleven. De risicjongere gaat direct na school de deur uit om te chillen. School en alles wat daarmee te maken heeft, is dan een wereld die ver weg is.'

Verschillende systemen

Mathijs ziet grote verschillen tussen de straat- en de schoolcultuur, zoals:

- Straatgroepen wisselen voortdurend van samenstelling. Jongeren komen en haken af. Al geldt er binnen een straatgroep een zekere aanwezigheidsplicht, er zijn geen sancties. Nederland kent een strikte leerplicht met controles en straffen voor ongeoorloofd verzuim.
- De straatcultuur richt zich op het dynamische hier en nu, er is veel vrijheid en weinig 'moeten'. Binnen de schoolcultuur is een duidelijke discipline, gezagsrelatie en moeten leerlingen voldoen aan opleidingscriteria.
- De straatcultuur kent geen vaste tijden waarop de jongeren bij elkaar komen of er iets gebeurt. Het leven wordt niet bepaald door afspraken, een rooster of de klok. Binnen een straatgroep is nauwelijks regelmaat en er is geen vast programma. Het onderwijs werkt met roosters, vaste lestijden, lesprogramma's, vakantieperiodes, opdrachten en toetsen. Binnen de straatcultuur gebeurt veel impulsief, terwijl studenten moeten plannen, opdrachten op tijd moeten afronden en zich moeten voorbereiden op toetsen.
- Straatgroepen zijn dynamisch, vol fysieke beweging, acties en mobiliteit. Binnen het onderwijssysteem zijn studenten veelal gebonden aan één locatie. Zij zijn weinig lichamelijk actief en speelse, creatieve acties zijn ingebed binnen de leeropdrachten.
- Binnen de straatcultuur is veel gericht op spontane invallen, snel handelen, actie en veelvormigheid. In het onderwijs is weinig ruimte voor spontane buitenissigheden die afwijken van de vastgelegde vakken en het lesplan.
- Binnen de straatcultuur uiten de jongeren hun emoties zowel verbaal als fysiek direct, fel en vaak ongenueanceerd. Binnen het onderwijs zijn dergelijke emotionele uitingsvormen ongewenst en ongepast. Studenten moeten hun emoties kanaliseren en eventuele conflicten rationeel beslechten.
- Straatjongeren zijn hedonistisch en gericht op het bevredigen van hun behoeftes. Zonder zich om anderen te bekommeren gaan risicjongeren vooral uit van zintuiglijk genieten. Zij streven bovengemiddeld naar directe lustbevrediging. Het schoolsysteem staat daar ver van af. Studenten moeten discipline, zelfbeheersing en zelfcontrole opbrengen om daar later profijt van te kunnen hebben.
- Binnen de straatcultuur wordt straattaal gebruikt, een combinatie van uiteenlopende talen, verbasteringen en creatief taalgebruik. Binnen de schoolcultuur is de norm het standaard Nederlands.
- Binnen de straatcultuur worden verbale handigheid, onbevangenheid, gevatheid en het direct reageren doorlopend getest. Snel reageren draagt bij aan een goede hiërarchische positie. De waarheid is onderschikt aan de beleving. Binnen de schoolcultuur ligt de nadruk op het duidelijk kunnen verwoorden van onderbouwde feiten en standpunten. Ook worden goede schriftelijke uitdrukkingsvaardigheden er erg gewaardeerd.

Aanwezigheid

Zwinkels: 'Wie deel uitmaakt van een straatgroep, wil doorlopend geïnformeerd blijven over alle groepsontwikkelingen. Hij wil verhalen en roddels delen en meedoen met gezamenlijke activiteiten. Wie er niet is, mist altijd net die ene bijzondere en spannende gebeurtenis. Of de actie inderdaad zo spectaculair en bijzonder was, is niet belangrijk. De groepsgenoten beleven het zo en dat is de graadmeter. 'Jij was er weer niet bij hè? Je hebt echt wat gemist, man! Je bent een rare dat je dat niet inziet.' Dergelijke opmerkingen zijn deels zelfpromotie, passend bij de straatcultuur. Het wordt ook gebruikt om de ander te manipuleren, hem in te wrijven zich niet af te zonderen. Elke groep is erbij gebaat haar leden te behouden, zo groot en krachtig mogelijk te blijven.

Soms heeft het afwezige groepslid in de ogen van zijn groepsgenoten een goede reden om er niet te zijn. Hij had bijvoorbeeld een afspraak met een meisje, een 'coole' activiteit of een goede deal. Daar is alle begrip en waardering voor. 'Respect man. Dat heb je mooi geregeld! We gaan de volgende keer met je mee!' Hij was dan ergens waar zijn groepsgenoten ook willen zijn, deed wat zij hadden willen doen. Als de zwakkere groepsleden afwezig zijn, valt die rol anderen te beurt, maar niemand ambieert de rol van voetveeg, want misschien is die rol niet eenmalig maar langdurig. Door deze 'aanwezigheidsplicht' verdwijnen huiswerkopdrachten snel naar een tweede plan.

School als plaats delict

Mathijs Zwinkels ziet dat risicojongeren soms een probleem vormen voor de school. 'Aan de ene kant gebruiken risicojongeren de school om daar te dealen, meiden te ronselen of voor andere ongeoorloofde activiteiten. Aan de andere kant vinden zij het een onaantrekkelijke locatie, want er is op de meeste scholen vrij strikt toezicht, dus de kans op ontdekking is er groot. Ook lopen op de gemiddelde school te veel "verraders" rond. Dat risico gaat ten koste van de winst, zorgt voor imagoschade en de jongere loopt de kans van school verwijderd te worden. Op veel scholen is hooguit ruimte voor wat "bijverdienste". Op scholen waar een straatcultuur meer doorgedrongen is, hebben deze risicojongeren meer mogelijkheden.' Recente gegevens wijzen op een sterke toename van (semi)criminele activiteiten binnen en rond scholen: de school als plaats delict.

Streetwise

Mathijs Zwinkels vindt dat straatjongeren volop mogelijkheden hebben die maatschappelijk positief ingezet kunnen worden: 'Straatjongeren zijn streetwise. Het straatleven is een unieke leeromgeving waar zij bijna continu "maatschappelijke stage" lopen. Door de lessen van anderen, door schade en schande leren zij waardevolle levenslessen. Zij verwerven kennis, inzichten en vaardigheden die, mits op de juiste wijze ingezet, binnen de maatschappij nuttig zijn en enorm gewaardeerd worden. Risicojongeren zijn bijvoorbeeld heel creatief, kunnen spontaan met elkaar rappen, voetballen, freestylen, verhalen vertellen. Zij speuren Internet af naar leuke filmpjes en bijzondere berichten en zij maken die ook zelf. Om zich te vermaken doen zij spelletjes en wisselen zij constant ervaringen uit. Wie creatief leert denken, komt sneller tot bijzondere ideeën en onverwachte oplossingen. Het vrije leven op de straat leidt tot onbevangenheid, out of the box denken, dat in de gereguleerde burgercultuur minder naar voren komt. Risicojongeren houden minder rekening met de reacties van anderen, het moeten voldoen aan verwachtingen, zodat dit hun creativiteit niet afremt. Zij ontwikkelen flexibiliteit, het vermogen zich snel en adequaat aan te passen aan veranderende omstandigheden en de situaties die zich voordoen. Zij durven initiatieven te nemen, op wildvreemden af te stappen, van niets iets te maken en desnoods 'af te gaan'. De vaardigheden van straatjongeren passen bij uitstek bij beroepen als agent, beveiliging, koerier, verkoper, horecamedewerker, handelaar of sportinstructeur. Het zijn banen waarin je mondig moet zijn en

veel contact hebt met anderen. Ook is er een duidelijke gezagsrelatie, moet men snel doortastend handelen en een zekere mate van leiding geven.'

Zwinkels ziet voor risicojongeren een rol als bruggenbouwers als zij erin slagen verbindingen te leggen tussen wat eens 'zij' en 'wij' waren. Hij noemt bijvoorbeeld anderstaligen of andersdenkenden, mensen met een andere culturele en maatschappelijke achtergrond. 'Straatjongeren kunnen waardevolle, gedreven, hardwerkende en toegewijde medewerkers zijn. Het is belangrijk dat zij in een omgeving terechtkomen waarin zij een eerlijke kans krijgen en waar vooral gekeken wordt naar hun mogelijkheden. Straatjongeren hebben veel te bieden.'

'Met mijn diploma veeg ik mijn reet af'

'De meeste jongens uit onze groep komen hier omdat het moet, maar we doen hier niks. Leraren proberen je te dwingen om naar de les te gaan, maar wat doen we daar? Met opdrachten hoef je alleen maar wat op papier te knallen, het is vaak goed. Bij presentaties moet je voor de klas gaan staan en een verhaaltje proppen. Dan krijg je toch altijd een voldoende voor de moeite. Als ik mijn diploma haal, veeg ik mijn reet ermee af. Wat kan ik ermee? Je kunt in een vakgebied instromen, word je dan wijsgemaakt. Ze hoeven mij niks te vertellen: met een mbo-diploma moet je je bek houden en uitvoeren wat anderen tegen je zeggen. Het niveau is niet het probleem, maar dat over jezelf vertellen, nadenken over jezelf, nadenken over waar je over vijf jaar wilt staan. Wij groeien anders op, we leven meer op de korte termijn. Ik pas niet in dit systeem.'

'Het begint steeds vroeger' '

Wat wij zien is dat jongens die niet ouder zijn dan 14, 15, 16 jaar jongere leerlingen ronselen. Ze zetten die jongere kinderen onder druk. Die moeten drugs gaan verhandelen, ze moeten koeriersdiensten verrichten, actief worden in het loverboycircuit of ze moeten van medeleerlingen dure spullen stelen zoals iPads en smartphones.' (...) 'We krijgen signalen van basisscholen dat het steeds vroeger begint. Dan komen ze bij ons op school, in de brugklas, en dan zijn ze al geronseld. Voor koeriersdiensten. Alles brengen ze weg, pillen, cocaïne, crack. Zo blijven de dealers buiten beeld. En wie verdenkt er nou een jong kind?' Uit het artikel 'Jongeren in de georganiseerde misdaad – Criminelen op het schoolplein' door

Tekst: Huub Wiltschut

Voorwaardelijke invrijheidstelling naar maximaal 2 jaar

Daders van zware misdrijven komen voortaan niet meer vanzelfsprekend na tweederde van hun gevangenisstraf vrij. De voorwaardelijke invrijheidstelling (v.i.) gaat bovendien maximaal twee jaar voor het einde van de straf in. Het Openbaar Ministerie zal daarbij per geval de afweging maken of een gedetineerde voorwaardelijk vrij kan komen. Dit gebeurt op basis van het gedrag van de gedetineerde, slachtofferbelangen en het gevaar voor de maatschappij. Dat staat in het wetsvoorstel straffen en beschermen dat Minister Dekker voor rechtsbescherming vandaag naar de Tweede Kamer stuurt.

“Het is voor de samenleving, en voor slachtoffers in het bijzonder, onverteerbaar dat daders vrijwel altijd maar tweederde van de opgelegde straf achter de tralies zitten. Daar komt bij dat de zwaarst gestraften op die manier de langste periodes voorwaardelijk vrij zijn. Dit doet onvoldoende recht aan de straf die ze opgelegd hebben gekregen” licht Dekker toe.

Niet alleen tegen het einde van de gevangenisstraf gaat er iets veranderen, ook de invulling van de straf gaat op de schop. Meer dan nu het geval is gaat vanaf het eerste moment gedrag en de mate waarin gedetineerden zich inzetten om hun leven weer op de rit te krijgen, een rol spelen. Daardoor neemt de kans op herhaling van crimineel gedrag af.

Werken aan terugkeer

Om herhaling van crimineel gedrag te voorkomen, gaan gedetineerden al tijdens detentie actief aan de slag met een zogeheten Detentie- en Re-integratieplan. De reclassering wordt betrokken bij het opstellen en het uitvoeren van dit plan. Daarin wordt aandacht besteed aan de beperkingen, maar ook aan de mogelijkheden van een gedetineerde. Gedragsverandering wordt gestimuleerd door tijdens de straf inzet te belonen en negatief gedrag te bestraffen. Verlof wordt minder vanzelfsprekend en vrijblijvend.

Gedetineerden die zich goed gedragen komen in aanmerking voor verlof, dat ook steeds een concreet re-integratiedoel moet dienen. Bijvoorbeeld het werken aan één of meerdere basisvoorwaarden voor een succesvolle terugkeer in de samenleving, zoals grip op schulden of zicht op werk.

Dekker: “Ik vind het belangrijk dat gedetineerden het heft in eigen hand nemen. Buiten de gevangensmuren, maar eerst daarbinnen. Het is aan de gedetineerde om de kansen die worden geboden te grijpen. Doen ze dat niet en is het onveilig als ze buiten de gevangenis zijn, dan heeft het OM de mogelijkheid te bepalen dat de gedetineerde nog niet vrijkomt. Op deze manier werken we aan een veilig Nederland.”

Naast grip op schulden, werken gedetineerden ook aan de andere vier basisvoorwaarden: legitimatiebewijs, onderdak, werk en zorg. Onderzoek wijst namelijk uit dat ex-gedetineerden die deze vijf basisvoorwaarden op orde hebben, minder vaak de fout in gaan na hun straf.

3 redenen waarom samenwerken zo belangrijk is

Voor een succesvolle maatschappelijke re-integratie van een ex-gedetineerde is samenwerking onmisbaar. De samenwerking wordt niet meer alleen na detentie opgezet maar begint steeds vaker al voor of tijdens detentie. In deze blog nemen we je mee waarom samenwerken met ketenpartners zo belangrijk is voor een succesvolle re-integratie van de (ex-)gedetineerde.

1. Je leert veel van elkaar

Doordat kennis en ervaring niet alleen vanuit jouw organisatie komt, maar je in nauw contact staat met mensen van andere organisaties heb je met zijn allen samen heel veel kennis en expertise in huis om de (ex-)gedetineerde nog beter te helpen.

2. Samen bereik je meer dan alleen

Om de de beste zorg te kunnen bieden, is het belangrijk om verder te kijken dan jouw eigen vakgebied. Verschillende zorgverleners met allemaal hun eigen informatie over de (ex-)gedetineerde kan een goed totaalbeeld geven over deze persoon als alle informatie samengevoegd wordt.

3. Je staat er nooit alleen voor

Er kunnen zich altijd een keer vervelende situaties voordoen in de behandeling van een (ex-)gedetineerde. Hoe fijn is het om even te sparren met iemand die deze persoon en de situatie ook kent? Je deelt niet alleen successen met elkaar maar kunt elkaar ook inzetten wanneer het even wat moeilijker is.

Betere ondersteuning van slachtoffers bij verwerking misdrijf

Om slachtoffers beter te ondersteunen bij het verwerken van de schade door een misdrijf, gaat het kabinet meer bekendheid geven aan de mogelijkheden van zogenoemd herstelrecht. Herstelrecht biedt de mogelijkheid voor het slachtoffer om de verdachte of veroordeelde te confronteren met de gevolgen die een misdrijf voor hem of haar heeft gehad en voor de andere partij om verantwoordelijkheid te nemen. Om meer bekendheid hieraan te geven onder rechters en officieren van justitie komt er onder andere duidelijk informatiemateriaal, zo schrijft minister Dekker (Rechtsbescherming) in een brief aan de Tweede Kamer.

Minister Dekker:

“Een misdrijf heeft enorme gevolgen voor slachtoffers. Naast een straf, kan soms een gesprek met een veroordeelde over een schadevergoeding of een contactverbod enorm helpen. Om dit beter mogelijk te maken, gaan we de ondersteuning en inzet van ‘herstelrecht’ versterken.”

Verbeteringen

Om de bekendheid van herstelrecht te vergroten, wordt er – naast duidelijk informatiemateriaal – ook bekeken of een centraal informatie- en meldpunt kan voorkomen dat organisaties die bijvoorbeeld slachtoffer bij moeten staan langs elkaar heen werken. Daarnaast gaan onderzoekers alle landelijke of regionale voorzieningen in kaart brengen en beschrijven wanneer deze gebruikt worden.

De Universiteit Twente en de Universiteit Maastricht onderzoeken bovendien welke factoren een rol spelen bij de lagere kans op herhaling van criminaliteit na mediation. De Hogeschool Utrecht heeft onderzoek gedaan naar de kwaliteitseisen voor strafrechtmediators. De resultaten van deze onderzoeken worden betrokken bij de vervolgaanpak. Tenslotte verduidelijkt het kabinet de wetgeving als het gaat over slachtoffers, verdachten en mediation.

Meer weten?

Opleiding coördinator nazorg ex-gedetineerden

Tijdens deze 7-daagse opleiding ontwikkel je jezelf tot regisseur in jouw gemeente. Je leert:

- Een lokaal zorgnetwerk opzetten en sturen
- Partners binden en duurzame coalities smeden
- Optimaal invulling geven aan de gemeentelijke regierol
- Integraal samenwerken met partners binnen het Veiligheidshuis
- Stagnaties in samenwerking signaleren en doorbreken
- Adviseren in een politiek-bestuurlijke omgeving

www.sbo.nl/ex-gedeinteerden

Opleiding Procesregisseur personen met verward gedrag

Tijdens deze 5-daagse opleiding leer je opvang en hulpverlening van personen met verward gedrag samen met partners te organiseren. Je leert:

- Hoe je onveilige situaties en overlast in de openbare ruimte voorkomt
- Op welke manier je samenwerkt met partners aan de aanpak van personen met verward gedrag
- Hoe je personen met verward gedrag signaleert
- Hoe je informatie uitwisselt met partners over personen met verward gedrag

www.sbo.nl/verwardgedrag

Bekijk het complete aanbod op: www.sbo.nl/veiligheid